

Suzanne Davit

(París, 1897 - Barcelona, 1973)

Metòdica, rigorosa, apassionada per la natura, amable i discreta són alguns dels adjectius que li atribueixen aquells que la van conèixer. La il·lustradora francesa Suzanne Davit es va guanyar el respecte i el reconeixement dels naturalistes barcelonins pels seus extraordinaris dibuixos de peixos, plantes vasculars i fongs.

De ben jove, l'artista ja mostrava una forta inclinació pel món natural. Segons recull el llibre *Suzanne Davit. Una il·lustradora a l'Institut Botànic*, sempre que podia s'escapava al Museu d'Història Natural de París, on passava hores fent dibuixos de peixos exòtics. En aquells moments, la Suzanne Ludonnet adolescent assistia durant les tardes a l'Acadèmia Colarossi de la capital francesa, una escola artística per on també va passar l'escultora Camille Claudel. Sembla que aquesta va ser la seva única formació artística; el perfeccionament i refinament posteriors van ser autodidactes.

Casada amb l'enginyer turc Dicran Davit, la parella va decidir fugir de França durant la Primera Guerra Mundial i es va instal·lar a la Ciutat Comtal. El matrimoni no va fer desistir Suzanne Davit de la seva inquietud artística, i de seguida va participar en exposicions col·lectives, especialment les de l'Agrupació d'Aquarel·listes de Catalunya, una organització encara ben activa avui dia. Els contactes amb el món artístic i naturalista de la ciutat, així com el perfeccionament de la seva tècnica, li van proporcionar un mitjà per guanyar-se la vida quan va enviduar el 1945. Potser per recuperar-se de la pèrdua, va decidir passar temporades a la muntanya, especialment a la Vall d'Aran, on aprofitava per esbos-

sar i dibuixar moltes espècies de plantes i bolets pirinencs.

Possiblement, els primers contactes amb científics naturalistes barcelonins van tenir lloc als anys quaranta. Davit es va introduir als cercles de la Institució Catalana d'Història Natural, als jardins botànics de Barcelona i de Blanes i a la secció de Biologia Marina de l'Institut de Biologia Aplicada (llavor de l'actual Institut de Ciències del Mar). Així, va entrar en contacte amb personalitats de la talla de Pius Font i Quer, Antoni de Bolós, Karl Faust i Francisco García del Cid. Va ser aquest darrer qui la va introduir a l'Institut de Biologia Aplicada per pintar-hi peixos. Segons l'ictiòleg Pere Arté, que li preparava les mostres, els exemplars que pintava Davit eren tan fidedignes que es podien classificar científicament. Potser la passió i les moltes hores de pràctica de la jove Suzanne al Museu de París van acabar donant fruit.

Segons Oriol de Bolós,¹ va ser el primer director de l'Institut Botànic de Barcelona, Pius Font i Quer, qui es va adonar de la vàlua de Davit i li va encarregar il·lustracions en diverses ocasions. Segurament, l'artista francesa ja va començar a fer dibuixos per a l'Institut mentre Dicran Davit encara vivia, però la mort del seu home va contribuir al fet que inten-

sifiqués l'activitat. Es va iniciar així una fructífera col·laboració que va culminar el 1956, quan Davit va ser nomenada per al càrrec de conservadora a l'Institut, on va romandre fins que es va jubilar el 1968. Tot i la vinculació professional amb el centre, la il·lustradora va mantenir els vincles amb altres entitats artístiques i científiques de la ciutat, entre les quals hi ha —a més de les ja esmentades— la Societat Catalana de Micologia. I és que els bolets eren, juntament amb els peixos i les plantes, la seva gran passió.

El desembre de 1973, Davit va morir a conseqüència d'una trombosi cerebral. Les seves restes van ser enterrades al costat de les del seu home al cementiri de Montjuïc. Per a la posteritat ha quedat una important col·lecció de pintures de peixos, plantes vasculars i fongs que permeten situar-la en un lloc preferent de la il·lustració científica catalana. |

Per saber-ne més

PUCHE, C. [et al.] (2007). *Suzanne Davit. Una il·lustradora a l'Institut Botànic*. Barcelona: Omnis Cellula; Institut Botànic de Barcelona.

¹ Bolós, O. de (1976). «Suzanne Davit». *Collectanea Botanica*, vol. x, p. 365.